
ÖT VERS**MARIN SORESCU****CSIGA**

A csiga viasszal tömte be szemét,
Szorosan.
Fejet hajt és
Mereven néz
Magába.

Körülölte a
Csigahéj
Múvi tökélye,
Melyet utál.

A csigaház körül
A világ —
A szabott rend alapján
Erre s arra kimért
Külső világ —
Melyet utál.

S ez egyetemes utálat
Középpontjában
Ő van,
A csiga,
Melyet utál.

HIMNUSZ

Gyökér helyett a fák tövénél
Szentek
Bujkálnak. Asztalbontás után
Térdeltek le a föld alá
Imára.

Csupán dicsfényük ég
A föld fölött —
Ezek a fák
És a virágok.

Ha üt az óra, mi is
Szentek
Leszünk, s imádkozunk, hogy a
Föld áldott s gömbölyű legyen
Továbbra is.

CAPRICCIO

Estéről estére összeszedek
Szomszédaimtól
Minden széket
És verseket olvasok fel nekik.

Ha jól helyezzük el őket,
A székek
A költészetre roppant fogékonyak.

Emiatt
Meg is illetődöm
S órák hosszat
Mesélem el nekik,
Mily szépen halt meg a szívem
A nap folyamán.

Találkozásaink
Rendszerint keresetlenek,
Kerülünk minden
Fölös lelkendezést.

Végül ez annyit jelent,
Hogy mind megtettük,
Ami kell,
S indulhatunk
Tovább.

SÍP

Síp sikkán hirtelen
Egy járókelő mögött.
Teste fűrészporral telik,
Mint fa, ha az erdő
Szélén megérzi
A fűrész.

Mégsem fordulok meg — mondja magában —,
 Másnak szólhat talán.
 Akárhogy is, hadd nyerjek néhány
 Lépésnyi haladékol.

Hallom a visító sípot
 Minden járókelő mögött.
 Sápadnak, sárgulnak, vörös
 Lesz arcuk, és mereven lépnek,
 Nem fordulnak meg mégse.

Másnak szólhat talán
 — Gondolja mindenikük —,
 En mit követtem el? Egy
 Háborút, vagy mindössze kettőt!
 Holnap házasodom,
 Holnapután feleségem szül,
 Utána pedig apám-anyám temetem —
 A nyakamon annyi feladat,
 Nem, ez nem szólhat nekem.

Sípöt vásárolt
 Egy kölyök.
 Kiszaladt a körútra vele
 S ott sikongat
 Az emberek fülébe csibészesen.

JÁTÉKSZEREK

Mi, akik szörnyen felnőttek vagyunk,
 Akik nem buktunk föl
 A jégen a két háború közt,
 S ha véletlenül megcsuszamodtunk
 És fontos, merev gipsz-éveinkből
 Egyet,
 Egyetlenegyét el is törtünk,
 Ó, mi szörnyen felnőttek
 Meg-megérezzük olykor
 A játékszerek hiányát.

Mindenünk megvan, .
 Csak játékaink nincsenek.
 Vágyakozunk a babák
 Vatta-szívének derűjére,
 A hármas vitorlázatú
 Hajóhadakra, melyek
 Egyformán siklanak vízen
 És szárazon.

Szöknénk nyergébe falovunknak.
Föl-föl nyerítene,
S mi így szólnánk: „Vágtass valahová,
Mindegy, bármilyen tájra,
Mert életünkben akárhol
Roppant tetteket szándékozunk
Végrehajtani!”

Ó, mennyire kellene olykor a játék!
De még csak búsak sem lehetünk,
Emiatt,
S a szék lábát fogdosva sem
Zokoghatunk teljes szívünkbel.
Hiszen szörnyen felnőttek vagyunk mi már,
És nincsen nálunk nagyobb,
Hogy vigasztaljon minket.

SZEMLÉR Ferenc fordításai